

ningen. Vi have der fra Flertallets Side udtalt vort Standpunkt til dette Ændringsforslag. Det Stykke, der efter dette Forslag skal gaa ud, er jo det, der siger, at Folkekirken og de anerkendte Trossamfunds Krav til deres Medlemmers Ægteskab berøres ikke af denne Lov. Naar vi ikke have sluttet os til Ændringsforslaget, er det ikke, fordi vi tillægge denne Bestemmelse nogen særlig Betydning. Jeg maa tilstaa, at det er mig slet ikke klart, hvad man egentlig har villet udtrykke ved denne Bestemmelse, og for saa vidt kunde jeg godt finde mig i, at den slet ikke stod i Loven. Men fra anden Side lægges der nu Vægt paa den — det gøres der fra den høje Regerings Side — og da vi netop tillægge den saa ringe Betydning, have vi ikke villet optage nogen Strid derom. For saa vidt der i Bemærkningerne til Lovforslaget eller i de Erklæringer, vi have haft til Gennemsyn fra Biskoppernes og anden Side, maatte findes Ytringer, der kunde tyde paa, at der i denne Bestemmelse skulde ligge andet og mere, end hvad man ved første Øjekast finder deri, saa vil jeg tage Afstand derfra, navnlig hvis deri skulde ligge et Forbehold om at gøre den kirkelige Vielse til noget som helst andet end det, som den højtærede Minister i sine Udtalelser ved 1ste Behandling sagde, at den skulde være, nemlig et „frit Tilbud“. Vi have jo fra forskellig Side hørt Udtalelser i Retning af, at man tænker sig noget saadant indført. Det tager jeg bestemt Afstand fra, og det tør jeg vist sige paa Udvalgets Vegne, i alt Fald paa det Flertals Vegne, som jeg er Ordfører for.

Svendsen: Jeg maa endnu gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem for Verringe (Holm). Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem vil hævde saa bestemt, som han gjorde nu for lidt siden, at det ikke forbydes et eneste Par at indgaa deres Ægteskab for Herrens Alter. Det er netop det, man gør. Man forbyder alle her i Landet at indgaa deres Ægteskab i Kirken for Herrens Alter, og det staar jo ogsaa i Lovforslaget. Det er jo der endogsaa Præsterne paabudt at tiltale dem med: „I ere ægteviiede, I ere gifte“, og hvorledes vil det ærede Medlem saa kunne hævde, at det ikke forbydes at indgaa Ægteskab ved Herrens Alter, naar vi sige, at Ægteskabet maa og skal ikke indgaaes paa anden Maade end ved Ægteskabsforstander, og Præsterne maa vogte sig for at hentyde til, at Ægteskabet ikke er, som det skal være. Saa siger det

ærede Medlem, at jeg har misforstaaet hans Udtalelse i Gaar om Kirken, dermed har han ment den kristne Kirke, den helige, almindelige Kirke. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: paa hvilken Maade kan her i Landet den helige, almindelige Kirke give sig Udslag uden gennem Folkekirken? Der er jo intet andet Organ for den, den har intet andet Mæle og kan ikke paa anden Maade gøre sig gældende end gennem Folkekirken. Derfor gælde det ærede Medlems Bemærkninger heller ikke. Saa fremhævede han ogsaa ligesom i Gaar, at Biskop Rørdam skulde være en Tilhænger af det almindelige borgerlige Ægteskab og citerede nogle Udtalelser derom. Jeg kender dem godt, de ere meget korrekte, men det ærede Medlem og den højtærede Minister glemmer stadig at tage Betingelserne med. Efter alt det, det ærede Medlem læste op til Fordel for det tvungne borgerlige Ægteskab, kommer Slutningen, at han ikke ønsker, at dette Lovforslag skal træde i Kraft, før Folkekirken har faaet en Forfatning, og han siger, at denne Vinding vil slet ikke blive kendelig, saa længe Folkekirken ikke har en Forfatning, ja at Folkekirken vil blive endnu ringere stillet efter dette Lovforslag, saafremt der ikke sikres den en Ret til at handle over for sine Medlemmer, som den finder det rigtigt i forskellige Forhold. Det maa det ærede Medlem lægge Mærke til, og det beder jeg dem af det høje Tings Medlemmer, som maaske have følt sig noget paa- virket af Biskop Rørdams Stilling, at det er under den bestemte Betingelse, at vi, for at Kirken ikke skal stilles endnu ringere, faa en Forfatning, der sikrer Kirken som Trossamfund Ret til at handle over for sine Medlemmer, som den finder det rigtigt, kristeligt set, haade over for dem, der undlade den kirkelige Vielse, og dem, som den bliver nægtet. Det ærede Medlem sagde, at det, jeg foreslaar, ikke er valgfrit. Det har jeg heller ikke hævdet, at det var i sine yderste Konsekvenser, men det vil i Virkeligheden blive valgfrit for alle, der føle Trang til at faa kirkelig Vielse. Jeg antager, at det ærede Medlem og alle ærede Medlemmer ville indrømme mig, at der ikke vil findes noget Ægtepar her i Danmark, der føler Trang til at faa kirkelig Vielse, som ikke kan faa den. Præsterne ville nemlig ikke nægte den, de ere tværtimod mange Gange efter min Mening gaaede alt for vidt med at ægtevie Par, som de ikke burde ægtevie. Hvert eneste Par, som føler Trang til